

TORNAI JÓZSEF

Veres Péter-énekek

1. ÖREGAPÁM

*Öregapám,
engem itthagyt az ének,
nézd, itthagyt az ének,
emlékszem én a te kéve-bajuszodra,
emlékszem én a te sárkolonc-csizmádra,
öregapám, nézd,
engem itthagyt az ének,
engem, akit régen szerettél,
kinek megmutattad a repedést a taligakeréken,
homokcsíkot a fekete talajban,
nézd hang nélkül tátozó számat,
mellemben sok levegőt szívok,
emlékszem én a te nyitott ingnyakadra,
engem itthagyt az ének.*

2. FÖLD-NEMZŐ EMBER VOLTÁL

*Föld-nemző ember voltál,
búza-növesztő ember voltál,
krampács-karú ember voltál,
foggal beszélő ember voltál,
hallgatásba-ülő ember voltál,
házát melegítő ember voltál,
házát megnyitó ember voltál,*

*véres hátbőrű ember voltál,
csendőr-vert ember voltál,
magasba-álló ember voltál,
hosszú éhségű ember voltál,
halat szorosan fogó ember voltál,*

föld-ajándékozó ember voltál,
kerítés-döntő ember voltál,
farkas és kos jegyű ember voltál,
szolgaságtól üvöltő ember voltál.

3. SZOMORÚ VAGYOK ÉN, A TE FIAD

Szomorú vagyok én, a te fiad,
szomorú vagyok itt nélküled,
fehér hajú, akáctűz-beszédű,
szomorú vagyok, elmentél,
szomorú vagyok itt a szántások között,
toronyházak, asszonyok között.
Míg itt jártál csizmában, mezítláb,
megkérdeztem tőled,
mit gondol az isten,
megkérdeztem tőled
az utakat, az erdőket, felhők gomolygását,
most nem adhatsz kezet,
nem fogsz lassú fejtegetésbe,
porond-arcú, vetés-szavú,
mit gondolsz most,
semmi-gondolatú?

4. SÍR-SZÍVŰ, GYERE VISSZA

Sír-szívű, gyere vissza,
eső-szemű, gyere vissza,
rét-koponyájú, gyere vissza,
üresek vagyunk mi itt,
esettek vagyunk mi itt,
nem tudjuk a kezünket fölemelni,
nem tudjuk az oszlopokat leverni,
gyere vissza,
az apátlanokhoz gyere vissza,
elúsznál, hova mindenki elúszik,
most már gyere vissza,
fiaidhoz, leányaidhoz, eleven ölű,
eleven lábú, eleven mellű, gyere vissza,
akárhol vársz, nyisd ki
a távollét ajtaját,
az idegen sziget hajójára ülj föl,
mi itt virrasztunk a föld combjainál,
honnan kiszakadtál.

5. MINDENKI VÁR

*Mindenki vár,
nézd, a piros fülű kölykök itt guggolnak,
a szalagos kis csitrik itt vihognak,
kebles nővéreik itt figyelnek,
erre botlódnak a többi öregek,
nézd a teheneket és a kuttyákat,
a macskák tollfoszlányos mancsát,
görbülő hátát,
nézd a varjakat, bekormozzák a vetést, a felhőket,
nézd a gyíkok fejét a köveken,
nézd a köveket: emberi fejet
hordanak méhükben,
itt vannak az asszonyok,
testüket előtted megnyitják,
mindenki vár, aki beszél a te nyelvvedet:
föld nyelvét,
jegenyenyárfák nyelvét.*

6. MIKOR TE SZÁNTOTTÁL

*Mikor te szántottál,
a húsunkat szántottad,
az évszakokat, az időt szántottad,
lovaidnak Eső és Szél volt a neve,
tovább vittek, mint a dülőút,
az évszakokba, az időbe vittek,
mintha nemcsak te volnál,
mintha mi is ott volnánk,
izzadságos ingű.*

*Mikor te szántottál,
összegurultak a percek,
napokká gyűrűztek, elöntötték az arcod,
elborították ágyéked,
vonszoltad előttünk az idő zsíros barázdáját,
vitted a mi időnket,
csupasz lábbal a sokaság
mellére lépő.*